Openbaar Ministerie

College van Procureurs-Generaal

Voorzitter

Postbus 20305 2500 EH Den Haag

Prins Clauslaan 16
2595 AJ Den Haag
Telefoon +31 (0)70 339 96 00
telefax +31 (0)70 339 98 51

Ministerie van Veiligheid en Justitie

Postbus 20301
2500 EH 'S GRAVENHAGE

Onderdeel	Wetenschappelijk Bureau Openbaar Ministerie
Contactpersoon	
Doorkiesnummer(s)	
E-mail	
Datum	26 juni 2015
Ons kenmerk	
Uw kenmerk	
Onderwerp	Advies conceptwetsvoorstel herziening regeling internationale samenwerking in strafzaken (VPS)

Bij beantwoording de datum en ons kenmerk vermelden. Wilt u slechts één zaak in uw brief behandelen

Geachte mevrouw Van Dijk,

Bij brief van 21 april 2015 hebt u, namens de Minister van Veiligheid en Justitie, het College van procureurs-generaal gevraagd te adviseren over het conceptwetsvoorstel herziening regeling internationale samenwerking in strafzaken met de daarbij behorende memorie van toelichting.

Het Wetboek van Strafvordering wordt gemoderniseerd. Deze modernisering zal in tranches worden gerealiseerd. Het wetsvoorstel Herziening regeling internationale samenwerking in strafzaken maakt deel uit van de eerste tranche van voorstellen die in de loop van 2015 in procedure worden gebracht. Het wetsvoorstel bevat een nieuwe opzet van de verschillende regelingen inzake internationale samenwerking in strafzaken. Deze regelingen zijn thans opgenomen in de Titels X en XI van het Vierde Boek van het Wetboek van Strafvordering. Voorgesteld wordt om alle in het Wetboek van Strafvordering voorkomende rechtshulpinstrumenten te concentreren in één boek (voorlopig in Boek 5). Ze worden geplaatst in een structuur, waarin onderscheid wordt gemaakt tussen de verschillende terreinen van rechtshulp (kleine rechtshulp, gemeenschappelijke onderzoeksteams, overdracht van strafvervolging) en vervolgens de afzonderlijke EU-instrumenten.
Met de voorgestelde nieuwe regeling wordt beoogd de regelgeving waar mogelijk inhoudelijk te verbeteren, te vereenvoudigen en te voorzien van waarborgen voor een evenwichtige uitvoering.

Het College heeft met belangstelling kennis genomen van het conceptwetsvoorstel en is gaarne bereid daarover te adviseren. Alvorens op het wetsvoorstel in te gaan merkt het College op dat de wetgever in de inleidende paragrafen van de memorie van toelichting op goede gronden veel aandacht schenkt aan de internationale context en aan het belang van goede rechtshulpverlening in een wereld waarbij de internationale component steeds belangrijker wordt. Een strafzaak van enige omvang zonder internationale component komt tegenwoordig bijna niet meer voor. Daarbij gaat het niet alleen om de traditionele vormen van rechtshulp, zoals het verzoek om bepaalde onderzoekshandelingen te verrichten of om getuigen te horen. De globalisering van de laatste decennia met de opkomst van het internet heeft een enorme toename van het aantal rechtshulpverzoeken tot gevolg gehad. Een onderzoek aan een computer of een smartphone waarop een Hotmail- of een Yahoo-emailadres is ingesteld of die toegang geeft tot een cloudservice als Dropbox of iCloud, leidt noodzakelijkerwijs tot het doen uitgaan van een rechtshulpverzoek omdat de gewenste gegevens zich niet in Nederland bevinden.
In de memorie van toelichting wordt een belangrijke passage geciteerd uit de brief van de regering aan de Tweede Kamer, van 9 september 2011. Bij die gelegenheid verwoordde de regering het uitgangspunt dat een goede rechtshulpverlening aan buitenlandse autoriteiten meer is dan een blijk van goede wil: zij is van essentieel belang voor een effectieve opsporing en vervolging van strafbare feiten. Voor een adequate opsporing van strafbare feiten is een goed werkende structuur voor internationale samenwerking een absolute voorwaarde.[1] Het College is het zeer eens met deze passage en zou deze gaarne willen onderstrepen.

Met instemming heeft het College voorts kennis genomen van de keuze voor concentratie van alle rechtshulpinstrumenten in één Boek van het Wetboek van Strafvordering.
Een regeling buiten het Wetboek van Strafvordering zou buitengewoon onpraktisch zijn. In een zelfstandige rechtshulpwet zouden schakelbepalingen naar het Wetboek van Strafvordering opgenomen moeten worden of zelfstandige procedures moeten worden beschreven. Dat is niet bevorderlijk voor de overzichtelijkheid van de regelgeving. Uitvoering van rechtshulp is immers het verrichten van opsporingshandelingen en in het algemeen het toepassen van Nederlandse strafvordering ten behoeve van en in het vervolg op onderzoeken in een ander land. De beschrijving van de situaties waarin rechtshulp mogelijk is en de voorwaarden waaronder deze kan worden verleend hoort daarom in het Wetboek van Strafvordering thuis.

Het College kan zich over het algemeen heel goed vinden in de nieuwe opzet en

---

[1] *Kamerstukken II* 2010/11, 32 317, nr. 72

uitwerking van de voorgestelde herziene regeling voor de internationale samenwerking in strafzaken. Er zijn twee onderwerpen waar het College speciaal aandacht voor wil vragen, namelijk de verlofprocedure van artikel 5.1.10 en de kennisgeving zoals voorgeschreven in artikel 5.1.11. De overige opmerkingen van het College zijn opgenomen in een bijgevoegd artikelsgewijs commentaar.

De verlofprocedure in artikel 5.1.10 (huidig artikel 552p)

Artikel 5.1.10 regelt dat stukken die de rechter-commissaris of de officier van justitie ter uitvoering van een rechtshulpverzoek heeft gevorderd of in beslag heeft genomen, aan de verzoekende staat kunnen worden overgedragen. Daarvoor is altijd verlof van de rechtbank nodig. Die verlofprocedure, thans nog geregeld in artikel 552p Sv, wordt in de praktijk zwaar bekritiseerd; meermalen is ervoor gepleit om deze te schrappen. De waarde van de verlofprocedure in termen van rechtsbescherming is gering gelet op het beperkte toetsingskader van de rechter. De raadkamer beperkt zich tot controle of aan de eisen van verdrag en wet is voldaan en of anderszins geen fundamentele rechtsbeginselen zijn geschonden. Maar dat is precies dezelfde toets als die wordt gedaan bij de beoordeling van het verzoek ter beantwoording van de vraag of het al dan niet voor inwilliging in aanmerking komt. Het komt sporadisch voor dat de rechtbank het verzochte verlof niet verleent. Daar staat tegenover dat de verlofprocedure in de praktijk voor veel oponthoud kan zorgen. Een procedure die acht maanden tot een jaar in beslag neemt is geen uitzondering. Deze lange periode leidt bij verzoekende staten tot veel onvrede en onbegrip omdat gedurende deze tijd in de staat die om rechtshulp heeft verzocht het opsporingsonderzoek wordt gehinderd en in een aantal gevallen soms zelfs moet worden opgeschort. De procedure wringt met het hiervoor genoemde uitgangspunt dat voor een adequate opsporing van strafbare feiten een goed werkende structuur voor internationale samenwerking een absolute voorwaarde is. Ook in de memorie van toelichting wordt erkend dat de verlofprocedure te lang duurt, gepaard gaat met extra formaliteiten en dat de meerwaarde voor de rechtsbescherming als gering moet worden beschouwd. Het College wil er daarom opnieuw voor pleiten dat de verlofprocedure wordt geschrapt.

Mocht dit advies worden gepasseerd, dan dringt het College erop aan dat de verlofprocedure aan strakke termijnen wordt gebonden. Op pagina 17 van de memorie van toelichting wordt gerefereerd aan de jurisprudentie van de Hoge Raad. Volgens de Hoge Raad zouden de beklagprocedure en de verlofprocedure gevoegd moeten worden behandeld. Een gevoegde behandeling vergt dat beide procedures aan dezelfde termijnen worden gebonden. Gelet op het uiterst beperkte toetsingskader voor het verlenen van verlof acht het College termijnen die gelijk zijn aan de beklagprocedure, dertig dagen voor verlof en negentig dagen voor beroep in cassatie, alleszins redelijk. In artikel 5.1.10 zouden daartoe de artikelen 552a lid 8 (nieuw) en

552d lid 4 (nieuw) van overeenkomstige toepassing kunnen worden verklaard.

Rechtsmiddel tegen inbeslagneming ter uitvoering van een rechtshulpverzoek en overdracht van stukken en voorwerpen in artikel 5.1.11 (huidig artikel 552p)

Artikel 5.1.11 schrijft voor dat de betrokkene bij wie in het kader van de uitvoering van een verzoek om rechtshulp voorwerpen in beslag zijn genomen, dan wel gegevens zijn gevorderd, in kennis wordt gesteld van zijn bevoegdheid om binnen veertien dagen na kennisgeving een klaagschrift ingevolge artikel 552a in te dienen bij de rechtbank. De kennisgeving kan achterwege blijven indien de autoriteiten van verzoekende staat gemotiveerd hebben verzocht om geheimhouding van het verzoek om rechtshulp.
Het College is van oordeel dat de voorgestelde regeling niet past binnen de huidige praktijk van het internationale rechtshulpverkeer. In een aantal gevallen zal de verdachte of een andere betrokkene op de hoogte komen van het rechtshulpverzoek, bijvoorbeeld doordat bij hem goederen in beslag worden genomen. Het verlenen van de gevraagde rechtshulp is dan niet mogelijk zonder dat de betrokkene ervan weet. Maar in andere gevallen, veelal bij het vorderen van gegevens, komt de verdachte of een andere betrokkene vooralsnog niet op de hoogte van het rechtshulpverzoek. In de meeste gevallen is dat ook niet de bedoeling, omdat het opsporingsonderzoek nog in volle gang is. Of er wordt informatie gevraagd juist met de bedoeling om strafbare feiten te voorkomen. Door de betrokkene in kennis te stellen van zijn bevoegdheid een klaagschrift in te dienen wordt hij tevens in kennis gesteld van het feit dat een ander land een rechtshulpverzoek heeft ingediend.
Geheimhouding is in veel gevallen, zeker in de beginfase, een van de pijlers waarop een opsporingsonderzoek rust. Thans verzoeken autoriteiten van verzoekende staten uit zichzelf niet om geheimhouding van het verzoek om rechtshulp. Zij gaan ervan uit dat ook de ontvangende staat, voor zover van toepassing en voor zover mogelijk, geheimhouding in acht zal nemen. De ontvangende staat, in dit geval Nederland, heeft immers geen inzicht in de stand van het onderzoek en kan zich ook geen oordeel vormen over de vraag of een inbeslagneming of het vorderen van gegevens geheim dient te blijven.
Het uitgangspunt 'geheimhouding, tenzij', is ook opgenomen in de Richtlijn 2014/41/EU van het Europees Parlement en de Raad van 3 april 2014 betreffende het Europees onderzoeksbevel in strafzaken. In artikel 19 van deze richtlijn wordt voorgeschreven dat de uitvaardigende autoriteiten en de uitvoerende autoriteiten bij de tenuitvoerlegging van een Europees onderzoeksbevel (EOB) de geheimhouding van het onderzoek voldoende in acht nemen. De uitvoerende staat dient overeenkomstig zijn nationale recht, de geheimhouding te garanderen van de feiten en de inhoud van het EOB, behalve voor zover deze gegevens met het oog op de tenuitvoerlegging van de onderzoeksmaatregelen moeten worden vrijgegeven.
Het uitgangspunt over geheimhouding dat in deze richtlijn is neergelegd is niet nieuw;

dit vloeit voort uit de normale verhouding tussen staten waar het gaat om rechtshulp in strafzaken. Het College wijst erop dat Nederland op zijn beurt ook niet aan andere landen vraagt om zijn verzoek tot rechtshulp geheim te houden. Voor zover deze geheimhouding toepasselijk is gaat de Nederlandse justitie er vanzelfsprekend van uit dat de ontvangende staat niet ongevraagd in het Nederlandse onderzoek intervenieert door ontijdig (direct of indirect) derden van het rechtshulpverzoek in kennis te stellen. Het is met de huidige praktijk inzake het internationale rechtshulpverkeer moeilijk te verenigen dat Nederland aan de verzoekende staten wel de eis stelt om gemotiveerd aan te geven dat het verzoek om rechtshulp geheim dient te blijven. De voorgestelde bepaling 5.1.11 schrijft precies het omgekeerde voor: de geheimhouding is pas gegarandeerd in het geval daar expliciet door de justitiële autoriteiten in het andere land gemotiveerd om is gevraagd.

Dat een verdachte niet ontijdig op de hoogte komt van de toepassing van bepaalde opsporingsbevoegdheden is inherent aan de aard van de opsporing. Daarvan is ook de wetgever zich bewust: niet voor niets is in artikel 126bb lid 8 Sv bepaald dat degene tot wie een vordering als bedoeld in de artikelen 126nc tot en met 126ui en 126zja tot en met 126zp is gericht in het belang van het onderzoek geheimhouding in acht dient te nemen omtrent al hetgeen hem terzake van de vordering bekend is.

Tot zover de geheimhouding. Dan nog een slotopmerking over de verplichte informatieverstrekking met betrekking tot de mogelijkheid van het aanwenden van een rechtsmiddel (in casu het indienen van een klaagschrift). In het nationale strafprocesrecht ontbreekt een dergelijke verplichte kennisgeving. Beslagenen (verdachten en derden) behoeven niet actief op het aanwenden van dit rechtsmiddel te worden gewezen. Waarom dit in de internationale context anders is wordt niet gemotiveerd.

Het College is van oordeel dat de voorgestelde regeling van artikel 5.1.11 schadelijk is voor de onderlinge verhouding tussen staten waar het gaat om het elkaar verlenen van rechtshulp. Omdat de regeling overigens niet nodig is adviseert het College deze te schrappen.

Hoogachtend
Het College van procureurs-generaal

Artikelsgewijs commentaar

Artikel 5.1.1 (artikel 552h) Verzoeken om rechtshulp

Het eerste lid van artikel 5.1.1 is wat ongelukkig geformuleerd doordat aan de opsomming van de opsporing, vervolging en berechting van strafbare feiten ook de tenuitvoerlegging is toegevoegd. Daardoor staat er feitelijk dat strafbare feiten ten uitvoer worden gelegd. Bedoeld zal zijn te zeggen 'de opsporing, vervolging en berechting van strafbare feiten of de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen'.

Voorts is voor de rechtshulp van belang dat de verdragen en EU-regelingen in toenemende mate mede zien op het voorkomen van strafbare feiten. Dat is met name het geval als het gaat om een verzoek tot het verstrekken van informatie, zie bijvoorbeeld artikel 16 Verdrag van Prüm of artikel 46 van de Schengen Uitvoeringsovereenkomst. Door het element 'ter voorkoming van strafbare feiten' niet in artikel 5.1.1 te noemen zou het inwilligen van een verzoek ten behoeve van het voorkomen van strafbare feiten mogelijk buiten de rechtshulp vallen. Het College adviseert derhalve het element 'ter voorkoming van strafbare feiten' aan de opsomming toe te voegen.

In het tweede lid worden als verzoeken om rechtshulp tevens aangemerkt verzoeken ter bepaling van de aanwezigheid van wederrechtelijk voordeel. De aanwezigheid van wederrechtelijk voordeel heeft betrekking op de ontnemingsprocedure. In internationaal verband wordt voor het daadwerkelijk afpakken van crimineel vermogen het begrip 'confiscatie' gebruikt. In Nederland wordt hieronder naast de ontnemingsmaatregel ook de verbeurdverklaring verstaan. De formulering in artikel 5.1.1 lid 2 zou naast het traceren van vermogen voor de ontneming ook moeten zien op het traceren van vermogen ten behoeve van de verbeurdverklaring.

Artikel 5.1.3 (nieuw) Vereisten verzoek om rechtshulp aan het buitenland

Dit artikel schrijft voor dat een verzoek tot internationale rechtshulp slechts aan de autoriteiten van een vreemde staat kan worden gericht nadat is voldaan aan de vereisten die op grond van het wetboek gelden voor toepassing van de in het verzoek om rechtshulp gevraagde bevoegdheden in een nationaal onderzoek naar strafbare feiten, alsmede hetgeen van toepassing is bij of krachtens de Wet politiegegevens. Het College wijst erop dat dit artikel te algemeen is geformuleerd en daardoor leidt tot onnodige extra administratie. In de praktijk is in veel gevallen een vordering van de officier van justitie niet nodig, het rechtshulpverzoek komt daarvoor in de plaats. Bijvoorbeeld de veel voorkomende vordering tot het verstrekken van gegevens ex

artikel 126nd, lid 1, Sv. Wordt de voorgestelde formulering van artikel 5.1.3 gevolgd dan wordt de officier van justitie in de toekomst verplicht zowel een vordering op te stellen als een rechtshulpverzoek, waarbij beide documenten inhoudelijk grotendeels overeenkomen. Alleen in de gevallen dat een machtiging van de rechter-commissaris is vereist voor het uitoefenen van de bevoegdheid wordt deze eerst gevraagd alvorens het rechtshulpverzoek uit te doen.
Het College gaat ervan uit dat met de bepaling is bedoeld te zeggen dat een rechtshulpverzoek slechts kan worden gedaan nadat is voldaan aan de inhoudelijke vereisten voor het toepassen van de gevraagde bevoegdheid, bijvoorbeeld dat het gaat om een misdrijf waarvoor voorlopige hechtenis is toegelaten en het belang van het onderzoek. Het College adviseert om artikel 5.1.3 iets anders te formuleren zodat duidelijk wordt dat het gaat om de inhoudelijke vereisten voor het toepassen van de bevoegdheden en niet de administratieve vereisten.

Artikel 5.1.5 (artikel 552l, 552m) Weigeringsgronden

In het derde lid van artikel 5.1.5 staat dat geen gevolg aan het verzoek wordt gegeven in gevallen waarin grond bestaat voor het vermoeden dat het is gedaan ten behoeve van een onderzoek 'in verband met zijn (...) levensbeschouwelijke dan wel staatkundige overtuiging'. Het College vraagt zich af of hier een verschil is bedoeld met het vierde lid van artikel 5.1.5 waar wordt gesproken over 'feiten van politieke aard' en het eerste lid van artikel 5.3.7 waar wordt gesproken over 'levensbeschouwelijke of politieke overtuiging'. Gelet op het feit dat deze begrippen slaan op essentiële weigeringsgronden, adviseert het College om dit nader in de memorie van toelichting toe te lichten dan wel de bepalingen op elkaar af te stemmen.

Artikel 5.1.6 (artikelen 552j, 552k) Uitvoering van een verzoek tot rechtshulp

In het tweede lid van artikel 5.1.6 wordt voorgeschreven dat de officier van justitie de autoriteiten van de verzoekende staat in kennis stelt van de inwilliging van het verzoek. Het College meent dat er in dit stadium nog geen sprake kan zijn van inwilliging van het verzoek, dat moet namelijk nog blijken. Mogelijk doet zich nog een weigeringsgrond voor waardoor niet aan het verzoek kan worden voldaan. Beter is om voor te schrijven dat de officier van justitie de autoriteiten van de verzoekende staat in kennis stelt van het feit dat het verzoek (door middel van een beoordeling ervan) in behandeling wordt genomen.

Artikel 5.1.8 (artikelen 552n, 552o, 552oa) Inzet van opsporingsbevoegdheden en dwangmiddelen

In het derde lid van artikel 5.1.8 wordt voorgeschreven dat bevoegdheden die op grond

van het Wetboek van Strafvordering slechts kunnen worden toegepast door of na machtiging van de rechter-commissaris, alleen mogen worden toegepast indien het verzoek daartoe afkomstig is van rechterlijke autoriteiten van een vreemde staat. Onder rechterlijke autoriteiten worden verstaan de rechter-commissaris en de officier van justitie. Het College wijst erop dat in een aantal landen deze bevoegdheden echter ook mogen worden gevraagd door de politie. Zo wordt vanuit Scandinavische landen als Denemarken en Zweden een verzoek tot een doorzoeking of een verzoek voor een tap door de politie gedaan. Het zou voor de Nederlandse positie in de internationale opsporing schadelijk zijn indien wij deze verzoeken niet meer zouden mogen honoreren. Het College adviseert om, gelijk de Overleveringswet, niet te spreken van rechterlijke autoriteit, maar van justitiële autoriteit. Waarbij onder justitiële autoriteit moet worden verstaan de autoriteit die krachtens het nationale recht van de verzoekende staat bevoegd is verklaard tot het doen van een verzoek.

Artikel 5.1.9 (artikel 552o, tweede lid) Videoverhoor

In artikel 5.1.9 worden de voorschriften gegeven voor het houden van een verhoor per videoconferentie. De rechter-commissaris kan, indien een toepasselijk verdrag daarin voorziet, op vordering van de officier van justitie uitvoering geven aan het verzoek tot verhoor per videoconferentie, door hem of onder zijn leiding, van een verdachte, getuige of deskundige.

Het College wil graag in dit verband aandacht vragen voor die vorm van videohoren waarvoor geen specifiek toepasselijk verdrag van toepassing is, de videolink. Een videoconferentie is altijd gebaseerd op een verdrag, waarin dit specifiek wordt omschreven. Tijdens een videoconferentie heeft de autoriteit van de verzoekende staat de regie over het verhoor dat in het buitenland plaatsvindt. De autoriteit van de verzoekende staat stelt ook de vragen aan de betrokkene.
Zo niet in het geval van een videolink. Het toepassen van een videolink is niet bij specifiek toepasselijk verdrag geregeld. De aangezochte staat heeft een eigen beslissingsbevoegdheid om in te gaan op het verzoek en een videolink al dan niet toe te staan. Het opzetten van een videolink houdt in dat de autoriteit van de aangezochte staat waar de persoon zich bevindt de regie heeft over het verhoor. Het is ook niet mogelijk om een persoon tijdens het onderzoek ter zitting te horen, simpelweg omdat de aangezochte staat (en niet de rechter ter zitting) de regie heeft over het verhoor.
De toepassing van een videolink kan worden afgeleid uit algemene verdragen tussen landen om elkaar bij te staan. Bijvoorbeeld de overeenkomst die Nederland en Suriname betreffende de uitlevering en rechtshulp in strafzaken met elkaar hebben gesloten.[2] Uit artikel 10 van deze overeenkomst kan worden afgeleid dat er in beginsel

[2] Trb. 1976, 143 — Trb. 1981, 160

géén verdragsrechtelijke beletselen bestaan om elkaar in de ruimste zin des woords behulpzaam te zijn. Dus mocht Nederland of Suriname het verzoek doen om een verdachte, een getuige of deskundige middels een videolink te horen dan kan men elkaar daar in beginsel bij helpen.
Het College adviseert om in de memorie van toelichting het onderscheid tussen een videoconferentie en een videolink nader toe te lichten, zodat een eventueel misverstand daarover kan worden weggenomen.

Artikel 5.1.10 (artikelen 552oa en 552p) Overdracht resultaten uitvoering rechtshulpverdrag aan het buitenland

In het eerste lid, na de laatste komma, staat de zinsnede: "wordt de overdracht van de resultaten eerst plaats nadat onherroepelijk is beslist op het klaagschrift of het verlof is verleend." Het woord "wordt" in deze zinsnede dient te worden vervangen door "vindt".

Het tweede lid schrijft voor dat tenzij aannemelijk is dat de rechthebbende op in beslag genomen voorwerpen niet in Nederland verblijft, de officier van justitie bij afgifte aan de autoriteiten van de vreemde staat de eis moet stellen dat de voorwerpen moeten worden teruggezonden nadat daarvan het voor de strafvordering noodzakelijke gebruik is gemaakt. De voorwerpen dienen dus ook te worden teruggezonden in het geval op voorhand al kan worden vastgesteld dat de rechthebbende daar geen belang bij heeft. Dat levert veel werk op zonder dat een aanwijsbaar belang ermee is gediend. Het College zou de suggestie willen doen om het 'tenzij' in deze bepaling aan te vullen met de omstandigheid dat in redelijkheid niet kan worden verwacht dat de rechthebbende belang heeft bij het terugsturen van het inbeslaggenomen voorwerp.

In het derde lid is de in de praktijk veel bekritiseerde verlofprocedure opgenomen. Het College is op dit onderdeel in het algemeen gedeelte ingegaan. Redactioneel merkt het College op dat aan de opsomming van de toepassing van de artikelen, die alle bevoegdheden betreffen waarvoor de rechter-commissaris een machtiging dient te verlenen, de artikelen 126ng en 126ug dienen te worden toegevoegd.
Voorts is in het derde lid het woord 'worden' per ongeluk op de verkeerde plaats terechtgekomen. Het staat nu tussen 'beschikking' en 'gesteld', maar het hoort tussen 'bevoegdheden' en 'alleen'.

Artikel 5.1.12 (artikel 552ob) Directe doorgeleiding telecommunicatie

Artikel 5.1.12 heeft betrekking op het opnemen van telecommunicatie met het oog op rechtstreekse doorgeleiding naar het buitenland. In het tweede lid worden een aantal

voorwaarden gesteld voor het geval de gebruiker van de telecommunicatie zich op Nederlands grondgebied bevindt.
In de laatste volzin van het eerste lid worden de artikelen 126m, eerste lid en artikel 126t, eerste lid genoemd. Hoewel deze artikelen ook in de huidige bepaling zijn opgenomen vraagt het College zich af waarom alleen de eerste leden van deze artikelen worden genoemd. Zijn de overige leden van deze artikelen niet van belang? Zie in dit verband ook artikel 5.1.13 lid 3, waar wordt gesproken over "het bepaalde bij of krachtens 126m of 126t.

Schakelbepalingen 5.5.6, 5.5.12, 5.6.6, 5.6.11

De formulering "uitvoering van een verzoek om rechtshulp van een vreemde staat" in artikel 552a ziet alleen op een inkomend rechtshulpverzoek. In de schakelbepalingen, de artikelen over inkomende (nieuw 5.5.6) en uitgaande (nieuw 5.5.12) bevriezingsbevelen en inkomende (nieuw 5.6.6) en uitgaande (5.6.11) bewijsverkrijgingsbevelen, worden echter *artikel 552a* en *artikel 552d eerste lid* van overeenkomstige toepassing verklaard. Dat betekent dat de te introduceren termijn in 552a lid 8 (30 dagen) ook in het geval van beklag in de gevallen van zowel een inkomend als een uitgaand bevriezingsbevel en bewijsverkrijgingsbevel gelden. De termijn van 90 dagen zou in het geval van beklag bij een inkomend bevriezingsbevel en inkomend en uitgaand bewijsverkrijgingsbevel echter niet gelden omdat artikel 552a lid vier niet van overeenkomstige toepassing wordt verklaard. De termijn van negentig dagen geldt wel in het geval van een uitgaand bevriezingsbevel omdat in artikel 5.5.12 de artikelen 552a en 552d van overeenkomstige toepassing worden verklaard. Twee soorten beklagprocedures (de een gebonden aan termijnen, de andere niet) is niet wenselijk. Het College adviseert om voor alle beklagprocedures dezelfde termijnen aan te houden.

Artikel 5.8.8 (artikel 552qq) Overdracht inbeslaggenomen voorwerpen

In het derde lid van artikel 5.5.8 staat een verkeerde verwijzing. In artikel 5.5.8 lid 1 is de verwijzing naar de verlofprocedure en de rechtbank vervallen. In het derde lid van artikel 5.5.8 kan derhalve niet worden verwezen naar de rechtbank die bevoegd is tot het verlenen van het krachtens het eerste lid vereiste verlof.

Artikel 5.5.10 (artikel 552ss) Certificaat

In het derde lid van artikel 5.5.10 staat dat het bevel en certificaat worden vergezeld van een rechtshulpverzoek strekkende tot:
b. verbeurdverklaring en
c. ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel in verband waarmee het

bevel tot inbeslagneming is uitgevaardigd.
De meeste EU-landen hebben inmiddels het Kaderbesluit 2006/783/JBZ (kaderbesluit confiscatiebeslissingen) geïmplementeerd. In de relatie met deze landen vindt de erkenning en tenuitvoerlegging van een vonnis ter verbeurdverklaring of een ontnemingsmaatregel plaats op grond van het kaderbesluit confiscatiebeslissingen. In deze gevallen wordt geen rechtshulpverzoek verzonden, maar vindt verzending plaats van de betreffende rechterlijke uitspraak voorzien van het certificaat. Het College adviseert om in de memorie van toelichting hieraan enige aandacht aan te schenken.